

POMÓÓÓC!

„JÁ TU KNÍŽKU ČÍST NECHCI!“

Od té doby, co o mně paní učitelka prohlásila, že jsem „neochotný čtenář“, trávím každou minutu, kdy jsem vzhůru, tím, že se vyhýbám mamce, nebo spíš jejímu nejnovějšímu nápadu, jak bych měl trávit svůj čas. Spíš by se tomu asi dalo říkat MRHAT svým časem.

„Knihovnice říkala, že se ti ta knížka bude líbit.“ Mamka přeskočí koš s prádlem, ale já jsem přece jen rychlejší. Vrhnu se z okna svého pokoje na střechu garáže. „Kostičku čokolády za každou stránku,“ volá za mnou.

„Tohle už neplatí. Teď je moje cena vyšší.“ Jakmile začne mamka šplhat oknem

za mnou, vytáhnu se otevřeným okénkem na půdu. O pár minut později ji slyším dole na schodech.

„Dvě kostičky čokolády za stránku, ale výš už nepůjdu, Dereku.“

Zatímco se mě mamka snaží uplácením čokoládou dostat dolů z podkroví, prohrabávám kartonové krabice, jestli tam náhodou nenajdu klacek, kterým bych si prostřílel cestu ven. Místo toho objevím svazek dopisů, které psal taťka mamce, když spolu chodili – příšerné! – a jakési staré noviny. Otevřu jedny z nich a přečtu si titulek na první stránce: **MÍSTNÍ DÍVKA NALEZENA MRTVÁ NA PLÁŽI**. Noviny pocházejí z ostrova Martina vinice ve státě Massachusetts a jsou deset let staré. (Musím si to vypočítat prstem v prachu.)

Otevřu padací dvířka do podkroví a pověším se v nich za nohy. Koukám na mamku s hlavou dolů, tak jak to dělali Peter Parker a Mary Jane v prvním filmu o Spi-

prohrabávat

dermanovi, až na to, že my se – SAMO SEBOU – nelíbáme. Zeptám se mamky na tu mrtvou sedmnáctiletou holku na ostrově, kde jsme nikdy nebyli, ale ona neví, o čem mluvím. Tak hodím dolů noviny. Mamka je zvedne a její výraz se změní.

„Tohle s tebou nemá nic společného,“ řekne.

„To je mi jasné,“ odpovím. „Jen by mě zajímalo, proč to tu máme.“

Stáhne mě dolů za gumu kalhot a jen tak tak mě stačí zachytit, než sletím na zem.

„Místo aby sis vymýšlel všelijaké příběhy, raději si nějaký přečti.“ Strčí si novinový článek do zadní kapsy a pak mi vrazí do rukou knížku z knihovny.

Věc se má tak, že já čtu rád. Kdyby mě všichni nechali na pokoji s Calvinem, Hobbesem, Garfieldem, Buckym a Satchel, klidně bych si četl celý den. Jenže nutit dítě do něčeho tak osobního jako čtení? Moje učitelka, moje mamka a moje domá-

samo sebou

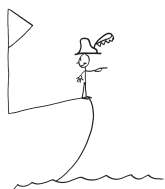

slovní zásoba

cí učitelka čtení – pohledná ženská, které říkám SATAN! – si na mě letos vymyslely nový čtecí systém. Přinutily mě vést si seznam veškeré slovní zásoby, kterou jsem neznal. Protože rád kreslím – taťka je profesionální ilustrátor –, vzal jsem si jejich nápad k srdci a tak trochu si ho předělal. A tak místo abych si slovíčka zapisoval, *kreslím* je. Cokoli, jen abych se vyhnul čtení.

nájemný vrah

dobrodružství

Moji rodiče trvají na tom, abych tento systém používal bez přestávky, a tak si obvykle hraju na to, že jsem špion, kterého mučí super zlosynové a vyhrožují mi, že když si nebudu číst, zabije mě nájemný vrah odněkud z ciziny. Jenže pokud si někdo myslí, že tímhle způsobem strávím prázdniny, tak se MÝLÍ, MÝLÍ, MÝLÍ.

Kdyby byl můj život kniha, prožíval bych svoje vlastní suprová dobrodružství, místo abych si četl o zážitcích někoho jiného. Kdybych byl hlavní postava v nějakém